

Ambiția

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.11,12; 2 Corinteni 5.9,10; Romani 15.20,21

Ambiția este înainte de toate păcatul celor mari, al celor influenți, al celor înțelepți, al celor învățați, iar cel mai mare păcat dintre toate relele se datorează unei astfel de nevoi de a se impune. Satan a căzut ca urmare a acestei însușiri, iar urmașii lui se grăbesc să-l urmeze în același mod și se străduiesc să devină mari și recunoscuți, ascultând de dorințele inimilor lor înșelate.

Dar există și o ambiție laudabilă. În trei locuri din Noul Testament cuvântul grecesc corespunzător [*philotimeomai*] înseamnă „a fi ambițios”, „a se strădui”. Este folosit fie pentru a ne admonesta, fie pentru a ne arăta un exemplu. Să analizăm, așadar, în ce caz este corect să fim ambițioși.

1 | 1 Tesaloniceni 4.10-12

1 Tesaloniceni 4.10-12: Dar vă îndemn, fraților, ... să căutați cu stăruință să fiți liniștiți și să vă vedeți de ale voastre și să lucrați cu mâinile voastre, după cum v-am poruncit, ca să umblați cuviincios față de cei de afară și să n-aveți nevoie de nimeni.

O astfel de ambiție este de dorit și posibilă chiar și pentru cel mai simplu credincios! Nu trebuie să fii un împărat sau unul dintre cei mai mari din această lume pentru a putea urma acest îndemn; dar cum s-ar transforma lumea creștină, dacă creștinii ar vrea să acționeze conform acestui cuvânt.

Pe când *David* păștea oile tatălui său, Samuel l-a chemat pentru a-l unge [1Samuel 16.11-13]. *Amos* era un păstor și culegător de smochine de sicomor, iar Domnul l-a luat din poia turmei de vite mici și i-a zis: „Mergi, profetește poporului Meu Israel” [Amos 7.15]. Vestea nașterii Domnului a ajuns la *păstorii* care își pășteau turmele noaptea [Luca 2:8-12].

Cât de plăcut este atunci când unii dintre oamenii Domnului merg înainte cu calm și cu credință, indiferent de clasa socială din care fac parte. Ei nu cauzează probleme adunării; nu se străduiesc să atingă măreția umană; sunt mulțumiți cu soarta lor; nu se amestecă în treburile altora, deși sunt întotdeauna gata să dea dovadă de bunătate față de ceilalți și să-l ajute pe cel care are nevoie. Pe de altă parte, ce necazuri mari provoacă cei care se amestecă fără să fie întrebați în treburile altora și se ocupă de lucruri care nu-i privesc. Răutatea, invidia, defăimarea, calomnia și altele asemenea ies din ea; se produc răutăți teribile:

- **Proverbele 6.16-19:** Aceste șase lucruri le urăște Domnul, da, șapte sunt o urâciune pentru sufletul Său: ochii mândri, o limbă mincinoasă, și mâini care varsă sânge

Este ambiția bună?

nevinovat, o inimă care uneltește planuri rele, picioare care se grăbesc să alerge la rău, un martor fals care suflă minciuni și cel care seamănă neînțelegeri între frați.

Cel care este ambițios în felul în care apostolul le-a recomandat tesalonicenilor convertiți, va rămâne păzit de aceste șapte păcate, pe care Domnul le urăște atât de mult. Din nefericire, mulți, chiar și lideri religioși de renume, au căzut în acele capcane rele, pentru că nu au ținut cont de această poruncă, și astfel trebuie spus despre ei: „Cum au căzut cei puternici” [compară cu 2 Samuel 1.25,27]. Doamne, dăruiește-le tuturor copiilor Tăi această frumoasă ambiție care îi marchează doar pe cei slabi!

2 | 2 Corinteni 5.9,10

2 Corinteni 5.9,10: De aceea ne și *străduim* să-I fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă. Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău.

Pavel și tovarășii săi au fost plăcuți lui Dumnezeu, iar acest lucru a fost scris pentru ca noi toți să avem aceeași ambiție, pentru că toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Ce ar putea fi mai important, ce ar putea fi mai valoros pentru fiecare persoană răscumpărată? Hristos este Domnul nostru, care este înălțat mai presus de toate. În calitate de Creator, El are deja dreptul la tot, dar prin răscumpărare ne-a eliberat pentru a fi uniți cu El prin cea mai puternică legătură. El ne iubește peste măsură și ne-a răscumpărat prin sângele Său, astfel încât să obțină drepturi speciale asupra noastră, pentru a ne binecuvânta peste măsură.

Vai de oricine care lasă un om sau o categorie de oameni să se interpună între Domnul și conștiința lor; și dublu vai de cel care vrea să se interpună între Domnul și orice om. Domnul va acționa rapid cu o astfel de persoană.

Este adevărat, desigur, că trebuie să ne supunem și autorităților umane: împăraților și guvernatorilor, părinților și stăpânilor, conducătorilor spirituali, bătrânilor și adunării (vezi Matei 18.17 etc.), dar niciodată lăsând deoparte autoritatea Domnului. Orice ar spune oamenii și oricât de convingătoare ar fi argumentele lor, dacă ei cer ceva care nu este plăcut înaintea Domnului (din câte putem spune), nu există decât *un singur* răspuns pentru noi: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni” [Faptele apostolilor 5:29] și trebuie să ne asumăm consecințele.

În romano-catolicism, preotul se interpune între Domnul și credincioși, dar, din păcate, acest principiu se extinde mult dincolo de acest sistem. Excluderea, discreditarea și frica sunt menite să îi forțeze pe oameni să își înăbușe conștiința și să se supună omului, în loc să asculte de Domnul și să nu se teamă de consecințele acestui fapt.

Este ambiția bună?

Fie ca tu să ai dorința de a fi plăcut Domnului, indiferent cât te-ar costa. Nu te poate mângâia Domnul chiar și pe pământ? Nu primește însutit chiar și în zilele noastre, cel care suferă pierderi de dragul lui Hristos? Nu merită oare să renunțăm la toate, pentru ca Hristos să vină și să ia cina cu noi și noi cu El?

Este bine când venim la Domnul - chiar și cu lacrimi - spunând: „Doamne, sunt o făptură atât de nenorocită, nu mă lăsa să mă rătăcesc, nu mă lăsa să pierd calea, lasă-mă să aud vocea Ta și lasă-mă să înțeleg voia Ta și să o fac. Fă-mă să fiu dispus să sufăr totul, decât să mă îndepărtez de Tine.” Dar noi suntem oameni foarte slabi - nu este bine, atunci, să urmăm o altă persoană pe care o considerăm mare, înțeleaptă și învățată? Nu! Dacă nu putem spune că Domnul a poruncit așa ceva, atunci vrem mai degrabă - conștienți de slăbiciunea noastră – să privim la Hristos și să respingem omul și toate pretențiile sale.

În curând ne vom afla în fața scaunului de judecată al lui Hristos. La ce va conta atunci judecata oamenilor? Să trăim deci acum cu încredere în Domnul și să considerăm ca nimic tot ceea ce ne împiedică să fim plăcuți Lui. De-ar fi aceasta ambiția noastră!

3 | Romani 15.20,21

Romani 15.20,21: Și astfel *caut* {îmi pun ambiția} să vestesc Evanghelia nu unde era cunoscut Hristos, ca să nu zidesc pe temelii altuia, ci, după cum este scris: „Aceia cărora nu li s-a spus despre El vor vedea și cei care n-au auzit vor înțelege” [Isaia 52.15].

Al treilea caz, în care este folosit acest cuvânt, este Romani 15.20,21. Acest tip de ambiție este menționat ca o caracteristică personală a lui Pavel și, în sensul deplin în care Pavel a avut această ambiție, nu mulți dintre noi o vor avea. Dar, din moment ce fiecare pasaj din Scriptură are ceva de spus și nu stă acolo doar pentru a ne satisface curiozitatea, trebuie să existe și aici ceva, din care putem trage foloase.

Chiar și în zilele noastre există multe zone în care Evanghelia nu a fost încă propovăduită, chiar dacă în ultima vreme¹ Evanghelia s-a răspândit în lume în mod minunat. S-ar putea ca noi să nu fim chemați la o astfel de muncă de pionierat. Dar tu poți ajuta în această lucrare dificilă cu toată participarea ta, cu rugăciunile și banii tăi. În multe cazuri a fost deschisă o nouă sferă de influență - cum ar fi Misiunea Congo-Balolo - pentru că pionierii misiunii și-au pierdut viața. Mulți dintre cei care nu sunt numiți, pentru că nu au fost răpuși de sabie, ci de o boală, merită totuși acest nume. Nu au deschis ei și prin viața lor o ușă sau alta pentru Evanghelia? Cu siguranță că fiecare dintre noi cunoaște pe unii care fac o astfel de muncă curajoasă și înfruntă pericole. Ce facem noi, pentru a-i ajuta? Putem astfel să participăm puțin la această frumoasă ambiție. Fie ca Dumnezeu să ne miște inimile pentru aceasta.

¹ Remarca redacției: Prin aceasta este vorba de timpul până în jurul anului 1912, când a fost redactat acest articol.

Este ambiția bună?

Deși o astfel de lucrare este foarte dificilă și poate fi mult peste ceea ce putem face noi - cu excepția comuniunii cu alții - ne dă totuși un anumit sentiment în care putem participa puțin la aceeași ambiție. Nu mulți pot merge în țări străine, dar chiar și la porțile noastre, în Germania creștină, sunt mulți care ignoră Evanghelia la fel de mult ca păgânii, atât printre cei învățați și bogați, cât și printre cei săraci. Dacă te duci la unii care stau în întuneric și cu care nimeni nu a vorbit încă personal despre mântuirea sufletului lor, atunci vei face, în măsura ta foarte modestă, ceea ce apostolul a făcut într-o măsură atât de mare. Dumnezeu este Dumnezeul măsurii și ne privește după ceea ce avem și nu după ceea ce nu avem. Dacă suntem credincioși în foarte puțin, El va binecuvânta puținul și va da mai mult. Să nu se pronunțe asupra noastră sentința care s-a pronunțat asupra robului care și-a ascuns mina într-un ștergar [Luca 19.20]!

Ar trebui să ne străduim cu seriozitate să fim ambițioși în sensul primelor două pasaje, dar să nu-l neglijăm pe al treilea. Să dea Dumnezeu să ne putem prezenta cu bucurie la scaunul de judecată al lui Hristos și să nu fim nevoiți să o facem cu gemete.

Titlul original: „Ehrgeiz“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul 10, 1932, pag. 174–179;
Titlul original în engleză: „Ambition“ din „Part 3: Collected Writings“ în *Faithful Sayings*,
publicat prima dată în anul 1912
http://www.stempublishing.com/authors/Jacob/Jacob_Ambition.html